

LN 21. 8. 2012

Konec strhujícího chrapláku

Petr Kamberský

Zemřel profesor Miloslav Petruska, jedna z nejvlivnějších osobností českých sociálních věd

Většina lidí soudí, že univerzita má skrze čtení knih, poslouchání přednášek, psaní esejí a počítání příkladů namačkat domladého člověka co nejvíce věděním. Dovoluji si právě teď dramaticky nesouhlasit. Škola nás má především naučit myslet a to se daří jen skrze přímé a osobní setkání s UČITELI. Čtení, psaní, počítání je pouhou předehrou k setkávání.

Víc než jen hlas Nikoli knihy, ale osobnost Miloslava Petruska je důvodem, proč na něj teď vzpomínají šéfredaktoři i profesori, lobbisté i velvyslanci, ředitelé marketingových agentur i terapeuti v odvykacích komunitách, osmdesátiletí kolegové stejně jako mladé slečny studentky. Protože chraplavý, svým způsobem extrémně vášnivý hlas, který po dvaadvacet let plnil ty největší posluchárny jím obnovené Fakulty sociálních věd, od neděle budeme slyšet jen z amatérských studentských nahrávek. Hlas, který zprostředkoval vyjeveným studentům dějiny českého i polského, německého i francouzského, ruského, anglosaského i italského společenskovedního myšlení.

Měl jsem kliku. Patřil jsem k oné první generaci polistopadových studentů, kteří Milana potkali ještě jako „pouhého“ šéfa katedry, nikoli ředitele institutu, pana děkana, pana prorektora či zakladatele Knihovny Václava Havla. Kterým měl dost času zdvořile, ale o to nesmlouvavěji rozcupovat ročníkovou práci na padrt'. Po pravdě řečeno: ačkoli mne donutil přečíst si dílo Talcotta Parsonse, o dvě dekády později si z velkého teoretika nepamatují skoro nic. Ale na své učitele nezapomenu - a Milan Petruska byl jedním nejdůležitějších. A to i bez zbytečné snahy obrousit složitou osobnost do mramorového pomníku. Že to s ním nebylo jednoduché, vědí mnozí. A mnohé.

Celý článek je uložen v Archivu Knihovny Václava Havla.